

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **S. A.**, nar. ..., evidenční číslo ..., ..., státní příslušnost Kyrgyzská republika, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. OAM-251/ZA-ZA12-ZA15-201, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět věci**

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. OAM-251/ZA-ZA12-ZA15-201, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem

příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen „Dublin III“ nebo „dublinské nařízení“), je Litevská republika.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v souladu s článkem 7 Dublin III přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu dle článků 8 – 15 citovaného nařízení pro posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 12 Dublin III, podle kterého platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. V průběhu řízení žalovaný zjistil, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice (dále také jen „ČR“) držitelem platného schengenského víza ode dne 10. 3. 2017 do 23. 4. 2017, vydaného Litevskou republikou, která svoji příslušnost uznala a je povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany (čl. 18 cit. nařízení). Žalovaný se zabýval i skutečností, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 listiny základních práv Evropské unie, přičemž dospěl k závěru, že takové riziko žalobci nehrozí.

II. Obsah žaloby

V žalobě a jejím doplnění prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobce namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí, když jím byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dále žalovaný porušil § 12 a § 14, § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany a žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce si je vědom právní úpravy obsažené v dublinském nařízení, domnívá se však, že jej není možné aplikovat absolutně. Není totiž zcela vyloučeno, že žalobce v minulosti obdržel i víza v jiných členských zemích EU či povolení k pobytu a že v těchto zemích nedochází k systematickým nedostatkům azylového řízení, jež by dosahovalo možného rizika nebo ponižujícího zacházení, když byla řešena pouze situace v Litvě. Dále žalobce uvedl, že z procesního hlediska žalovaný v meritu věci nerozhodoval, tj. nezabýval se naplněním azylově relevantních důvodů a jeho obavou před pronásledováním a mučením a neopatřil aktuální zprávy z Kyrgyzské republiky o vnitropolitické situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv. Žalobce se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu v ČR právě proto, že má informace o dodržování práv v ČR, kterou považuje za bezpečnou zemi, což se o pobaltských státech říci nedá, a proto v nich o mezinárodní ochranu nežádal. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či dublinského nařízení či mezinárodní závazky ČR. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí, přičemž zrekapituloval zjištěné skutečnosti (viz níže) se závěrem, že žalobce byl ke dni, kdy podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky držitelem platného schengenského víza vydaného Litevskou republikou a v jeho případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Dublin III o příslušnosti Litevské republiky k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V odůvodnění rozhodnutí se rovněž zabýval skutečností, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Pochybení v tomto směru neshledal. Žalovaný současně sdělil, že dne 29. 8. 2017 byl realizován transfer žalobce do Litevské republiky. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 8. 8. 2017 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání za výslovného souhlasu zástupkyně žalobce i žalovaného.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 5. 4. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 16. 3. 2017 vlakem do Moskvy, kde strávil pouze dvě až tři hodiny. Následně odcestoval kamionem přes neznámé země do České republiky, kam přicestoval v noci dne 28. 3. 2017. Dále uvedl, že v minulosti nikdy vlast neopustil, nikdy nevlastnil cestovní doklad Kyrgyzské republiky a nebylo mu vydáno vízum Litevskou republikou. Vlast opustil proto, že se tam dne 27. 2. 2017 zúčastnil protestní akce, po které začala policie některé účastníky zadržovat a mučit. Všiml si, že ho začalo pronásledovat černé auto bez poznávací značky. Schovával se u bratra a poté odjel do Moskvy, kde chtěl původně zůstat na jeden až dva roky. Odcestovat do ČR mu poradil známý, s tím, že je zde bezpečno a může požádat o mezinárodní ochranu. Domluvil mu cestu kamionem, kterou mu i zaplatil.

Ve správním spise je dále založena informace od litevských orgánů ze dne 24. 5. 2017 ohledně uděleného víza žalobci s dobou platnosti od 10. 3. 2017 do 23. 4. 2017; žádost ČR ze dne 26. 5. 2017 adresovaná Litevské republice o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR; stanovisko Litevské republiky ze dne 6. 6. 2017 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce; Informace OAMP Litva - azylový systém, ze dne 31. 1. 2017.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.)

a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 dublinského nařízení a učinil závěr, že v případě žalobce **je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 citovaného nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, **pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil,** ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 dublinského nařízení, dle něhož je v posuzovaném případě příslušná Litevská republika.

Z listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR držitelem víza vydaného Litevskou republikou. Žalovaný postupoval správně a v souladu s kapitolou III nařízení (Kritéria pro určení příslušného členského státu), pokud rozhodl tak, že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 nařízení, tedy, že k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je příslušná Litevská republika, která svou příslušnost uznala. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného

k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany, které bude hodnotit Litevská republika.

Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o porušení povinností žalovaného ve správním řízení a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný zcela správně zjišťoval skutkový stav pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu a postupoval v souladu s bezprostředně závazným nařízením Dublin III.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27, dostupný na www.nssoud.cz), která vymezuje povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 4) je zřejmé, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci v Litevské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litevské republiky. Součástí správního spisu je Informace OAMP Litva - azylový systém, ze dne 31. 1. 2017, která popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně v Litevské republice včetně opravných prostředků a možností právní pomoci, dublinský systém, azylová zařízení a možnosti pobytu v nich.

Žalobce ve své žalobě ani jejím doplnění neuvedl, žádné námitky v tom smyslu, že by v Litevské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení žalovaného při aplikaci příslušných ustanovení Dublin III. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.